

[Socialministeren.]

betyder en stor Lettelse, kommer lige straks til at se særlig indviklet og besværligt ud. Men den praktiske Mand skal, saa vidt dette overhovedet er muligt i en Lov, kunne se, hvad der er dansk Ret, og skal ikke henvises til alene at udfinde dette ved at studere en Række af Bekendtgørelser og Cirkulærer, atter fortolket i omfattende Haandbøger. Loven skal hverken skrives i Romanstil eller som Avislæsning, men den skal skrives, saa ogsaa Ikke-Jurister overhovedet er i Stand til at danne sig et Billede af de Forholds Retsordning, det drejer sig om, og dette gælder ikke mindst, naar Retsanvendelsen er overladt Kommunalbestyrelserne, hvis Medlemmer er hentet fra Ploven eller Værkstedet; det kan blive besværligt nok endda.

Endelig har forskellige, venstre-farvede Personer sagt til mig og for øvrigt ogsaa sagt offentlig: Vi vil meget gerne medvirke til baade Sammendragningen og Forenklingen, men lad os indskrænke os hertil og ikke tage nye Opgaver eller Problemer op, der kan koste Penge. En saadan Opfattelse er forstaaelig hos dem, der ikke er inde i Sagen, men vil ikke blive gjort gældende af nogen, der forstaaer, hvad det drejer sig om. Thi man kan ikke forenkle Administrationen f. Eks. ved Hjælpekassernes Bortfald uden at give en Række nye Regler, der paa anden Maade løser Hjælpekassernes naturlige Opgave, og det samme gælder Værgeraadene. Man kan ikke sammendrage Love med forskellige Principper uden samtidig at ændre baade det ene og det andet Sted. Man kan ikke forenkle Forsørgelseskommuneapparatet og Refusionssystemet uden at skabe en Nyordning, der igen kræver omfattende Ændringer paa andre Punkter o. s. v., o. s. v. Forenkling, Kodificering og Genopbygning er vævet saaledes ind i hinanden, at det hele danner et fast samarbejdet System, som man kan acceptere eller forkaste, men ikke lemlæste.

Jeg nævnte før de særlig iøjnefaldende Mangler ved vor nuværende Sociallovgivning, som det maa blive det nye Systems Opgave at fjerne eller formindske saa vidt muligt indenfor den historisk-politisk-finansielle Ramme. Men ved Udarbejdelsen af den nye Socialreform har jeg tillige taget et principielt andet og rigtigere Udgangspunkt end tidligere Tiders. Man er — som omtalt — hidtil gaaet ud fra Fattighjælpen som det historisk givne og for tidligere Tider naturlige Grundlag, og man har saa lidt efter lidt gennem en omfattende Undtagelseslovgivning skabt en Række Love om

Hjælp uden Fattighjælps Virkninger og forskellige Institutioner til Forvaltning af disse Love. Men den Hjælp, der til enhver Tid mere eller mindre tilfældigt ikke kan afhjælpes gennem en Undtagelseslov, medfører altsaa stadig — uanset Art og Størrelse — Fattighjælps Virkninger, medmindre Hjælpekassen anser den trængende for „værdig“ og har Midler til at hjælpe ham, i hvilke Henseender han ganske er prisgivet Skønnet, som desværre ofte skæver til hans Trans Størrelse eller til hans Forsørgelsesret i Stedet for til den saakaldte „Værdighed“.

Mit Udgangspunkt er det principielt modsatte. Efter det her foreslaaede System kan man kun faa Fattighjælp med dennes — efter Forholdene i det enkelte Tilfælde varierende — Virkninger, hvor dette udtrykkeligt er fastsat i Loven, der for hver enkelt Art af Hjælp angiver dennes Retsvirkninger. Jeg begynder altsaa fra det modsatte Udgangspunkt og siger: Hvilke Trans-tilfælde bør ordnes ad Forsikringsvejen, hvilke gennem Understøttelse? — og kommer til følgende Resultater.

Paa Forsikringssynspunktet bør først hvile Lovgivningen om Erstatning som Følge af Ulykkestilfælde i Forbindelse med det erhvervsmæssige Arbejde, og Udgifterne herved maa her — som andetsteds — bæres af Erhvervene, ikke af det offentlige gennem Skatterne. Om Retsvirkninger af den modtagne Hjælp bliver der her ifølge Sagens Natur ikke Tale.

Endvidere kan man ad Forsikringsvejen imødegaa Hovedparten af de Transaarsager, der skyldes Tab af Erhvervsevne, midlertidigt paa Grund af Sygdom eller varigt paa Grund af Invaliditet eller Alderdom, det Omraade, der søges lovordnet gennem Folkeforsikringen, der ingenlunde, som nogle mindre sagkyndige Medborgere tror, mister sin Karakter af Forsikring, fordi den hviler paa den principielt frivillige Sygekassebevægelse, hvilket kun moralsk set er en Fordel, eller fordi en saadan Folkeforsikring kræver meget betydelige Tilskud fra det offentlige, et principielt set ligegyldigt Forhold, hvor det ikke drejer sig om en Forretning, men om en Socialforsikring.

De særlige Forslag vedrørende det midlertidige Tab af Erhvervsevne, der skyldes Barsel, den saakaldte Lovgivning om Barselhvile, der baade har været Genstand for omfattende Lovgivning i andre Lande og — som jeg nævnte før — for international Forhandling og Vedtagelse af Konvention, skal jeg senere vende tilbage til.

Hvad dernæst angaar ikke Tab af Er-